

Znovuzrození

Byla jsem sama s děsý, jež mě stravovaly.

Když jsme v květnu 1945 já a moje čtyři kamarádky, také vězenkyně, přijely na nádraží v Namouru, vítala nás vůně chleba. Voněl nádherně. Smály jsme se na něj od ucha k uchu. Byly jsme bez sebe radostí; pocitem, který jsme už neznaly.

Museli nás rychle zaregistrovat, zařadit. Příval otázek mě vyčerpával, moje čtyři kamarádky vyplnily formuláře místo mě. Ujal se nás rabín americké armády. Vzhledem k našemu fyzickému stavu nás nejprve odvedl do nemocnice.

Po příchodu z nemocnice nás ubytoval v jednom domě, abychom tam mohly nabrat ztracené síly. Bylo to naposledy, kdy jsme viděly jeho obličej. Další tři měsíce jsme od něho jen dostávaly poštou peníze na jídlo; nikdy se na nás nepřišel podívat. A my na něj čekaly v naději, že se dozvíme něco nového. Usoudily jsme z toho smutné a zklamané, že jsme se staly nepotřebnou přítěží, že o nás nikdo nejeví zájem. Že nás čeká prázdný, vyprahlý život. Nevěděla jsem ještě ani proč žít, ani proč umřít. Všechno zůstalo nevysvětlené, všechno bylo nevysvětlitelné.

Znovu se mi vrátily pohledy a gesta. Aby mě usmívající se dáma nenechala samotnou, až odjede do Ameriky, zařídila mi před svým odjezdem umístění do sirotčince, kde jsem strávila následující čtyři roky. Tam jsem si uvědomila, že jsem opravdu sama.

Nikdy tam sice nechybělo jídlo ani pití, ale vládla tam tíživá smutná atmosféra, žádné vřelé city. Kdybych neměla možnost chodit na kurzy francouzštiny a vlámsčiny, abych se mohla připravit na přijímací zkoušky na pedagogický institut, skončila bych v bezedné studni. Ta usmívající se dáma mě finančně na studiích podporovala.

Získala jsem důvěru ředitele koleje, nechával mě svobodně trávit spoustu času mimo vyučování. Objevila jsem Brusel, muzea, knihy, polední koncerty. Dodávalo mi to vnitřní odvalu a cítila jsem, jak ožívám. Můj život se stal mnohem lehčím.

Tábory zůstaly zasuty v laboratoři mého nevědomí. Otevíral se mi nový život - brala jsem ho s jeho stinnými stránkami i paprsky světla.

V létě v sirotčinci, když jsme byli u moře, si všimla ředitelka, že mám talent pro práci s dětmi. Když jsem jí oznámila, že bych ráda své vzdělání směřovala tak, abych se mohla věnovat práci s opuštěnými dětmi, až do konce studií mě povzbuzovala. Studia trvala čtyři roky. Byla jsem šťastná.

Získala jsem diplom ze vzdělávání a psychologie, protože jsem si předsevzala postarat se o tyto děti. Tahle práce mi pomáhala chápat i sebe samu a přijímat ostatní lidi, ať jsou jacíkoli. Abych k tomu dospěla, nepřestala jsem pracovat sama na sobě. Nastříhala jsem si barevné papíry jako kartičky a každý den jsem na ně velkými písmeny psala nové heslo na povzbuzení:

»Dokážeš to, Magdo!«; »Usmívej se na život!«;

»Důvěřuj si!«;

»Neposlouchej lidí, co ti berou odvahu!«

Schovávala jsem je v kapse a konečky prstů jsem se jich dotýkala, když jsem potřebovala duševní vzpruhu.

Proto jsem také mohla porozumět tomu, že deprese není nějaká nemoc. Jsou to okamžiky, kdy v duchu znevažují svůj život. Barva dne záleží jenom na stavu mé duše.

Nikdy nejsme úplně uzdraveni. Jsme na cestě vedoucí k uzdravení.